

søgte saa Samarbejde med Sverige og Norge. Der blev ikke noget Samarbejde med Sverige, men derimod med Norge, og af dette Samarbejde fremgik et Forslag, der blev forelagt af Regeringen i Landstinget i Rigsdagssamlingen 1894—95. Dette gav fuldstændige Regler for hele dette Emne om Fordringers Forældelse og indførte en almindelig Forældelsesfrist paa 10 Aar, for forskellige Fordringer en Forældelsesfrist paa 3 Aar, og endelig bibeholdt for visse Fordringer den nuværende Frist af 20 Aar. Tillige gjordes der den Forandring i den bestaaende Ret, at Fordringens Forældelse regnedes ikke fra Fordringens Stiftelse, men fra dens Forfaldstid, og endelig gjordes der en Forandring i Regelen om Afbrydelse af Forældelsen. Nu kan Forældelsen afbrydes ved simpelt Paakrav foruden ved Debitors, Skyldnerens Anerkendelse; men efter Forslaget skulde den kun kunne afbrydes ved retsligt Paakrav.

Dette blev vedtaget i Landstinget med en mindre væsentlig Ændring, og Forslaget kom saa over i Folketinget, men her mente man ikke at kunne gaa til en saa betydelig Forandring i den bestaaende Ret, man mente, det var uhensigtsmæssigt, og at det vilde volde en Del Besvær, og vendte da tilbage til det, der havde været det oprindelige Udgangspunkt for hele Bevægelsen, nemlig til, at man erkendte, at der burde indføres en kortere Forældelsesfrist for Regningskrav. Det blev udtrykt i Lovforslaget, saaledes som det her foreligger, hvilket Forslag blev affattet af et Udvalg i Folketinget, i hvilket der af Jurister sad det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen), det ærede Medlem for Storeheddinge, den nuværende Trafikminister (Svend Høgsbro), det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) og det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe) foruden den nu afdøde Højesteretsassessor Klein og den daværende Folketingsmand N. I. Larsen, og der fremkom en enstemmig Indstilling fra dette Udvalg, hvis Indhold var det nærværende Lovforslag, idet dog et Par af Juristerne, nemlig den nuværende Trafikminister og Højesteretsassessor Klein, udtalte, at de kunde have ønsket at gaa med til det videregaaende Forslag, som var vedtaget af Landstinget, men da de ikke havde faaet Tilslutning dertil, kunde de slutte sig til det, her foreligger. Det blev vedtaget enstemmigt af Folketinget, gik derefter over til Landstinget, men blev her Genstand for temmelig stærk Kritik ved

1ste Behandling, og det kom saa i et Udvalg, af hvilket der blev afgivet en Beretning, hvoraf det fremgik, at man i Udvalget ikke var uvillig til at arbejde paa det Grundlag, her var givet, men man hævdede, at det maatte betragtes som et helt nyt Forslag og behandles som saadant, saaledes at man maatte staa ganske frit overfor det. Man var ikke utilbøjelig til at arbejde paa Grundlag af dette, men man førte ikke Udvalgsbehandlingen til Ende.

Naar nu Forslaget fremkommer her, fremkommer det ganske naturligt i den Skikkelse, i hvilket det blev vedtaget af Folketinget, uden at jeg dermed vil have sagt noget om, hvorvidt det er rigtigt, om Folketinget nu vedtager det uforandret. Det vil være ganske naturligt, at denne Sag behandles i et Udvalg, og at man der tager under Overvejelse de kritiske Bemærkninger, der fremkom i Landstinget overfor Forslaget, og dem, der ellers maatte fremkomme i dette Ting, nu da dette Ting har en til Dels forandret Sammensætning. Men jeg kan dog kun ønske, at et Lovforslag maa blive vedtaget i dette Ting paa Grundlag af det, her foreligger. Jeg vil indskyde den Bemærkning, at i den Kritik, der kom frem, var der navnlig et Punkt, der kunde være særlig Grund til at tage Hensyn til, og det er det, at naar Skyldneren har været fraværende fra Landet, eller det af andre Grunde har været umuligt at indtale Fordringen i Løbet af de 5 Aar, skal der tilvejebringes en Udvej, ad hvilken Fordringen kan holdes i Kraft. Hermed skal jeg anbefale Forslaget til velvillig Behandling.

Justitsministeren (Alberti): Det staaer for mig som noget meget tvivlsomt, om der er nogen virkelig Trang til en Forandring i Danske Lov 5—14—4 om Forældelse af Fordringsrettigheder. Vi have der en simpel Regel, 20-Aars Præskription, som har været gældende her i Landet nu i 225 Aar — 225 Aars Jubilæum vil den holde i Aar — en Regel, som nu har indarbejdet sig og fæstnet sig i hele Befolkningen, saaledes at det er noget, som saa at sige alle vide, at naar man vil holde en Fordring i Kraft, skal man passe paa at holde den i Kraft, inden den bliver 20 Aar gammel, men at man paa den anden Side ogsaa ganske rolig kan vente saa længe. Det staaer for mig som noget tvivlsomt, om der virkelig er Trang til at forandre denne gamle og ensartede Regel. Jeg skal i den Henseende henwise til, at naar nu dette